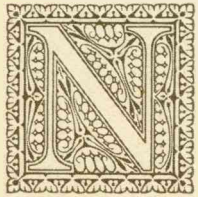

EEN MOEILIJK OOGENBLIK

UIT HET ENGELSCH DOOR CORON.

(VERVOLG EN SLOT).

U zocht ik Jackson op en gaf hem zijne instructiën.

Ik moet gerust bekennen, dat ik, toen ik mij den volgenden dag gereed maakte, niet zonder eenige bezorgdheid was. Kon Maillet mijn verkleeding niet bemerkt hebben en zou die uitnoodiging niet een valstrik kunnen zijn, die mij het leven kostte? Maar dat was bezwaarlijk aan te nemen, en, bovendien, nu ik eenmaal begonnen was, moest ik ook al de kansen moedig tegemoet treden. Nadat ik mijn revolver zorgvuldig had nagezien en geladen en van mijne vrouw ernstiger dan anders afscheid had genomen, ging ik vastberaden en vol vertrouwen op mijn expeditie uit, bereid om, zooals men bij ons in Yorkshire zegt, het paard te winnen of den zadel er nog bij te verliezen. Op den afgesproken tijd kwam ik in Oak-Cottage en vond mijn gastheer in een recht opgewekte stemming. Het diner was gereed, zeide hij mij, maar wij zouden toch nog eenige oogenblikken met opdischen wachten, omdat er nog twee vrienden zouden komen.

„Twee vrienden!” riep ik uit, werkelijk verschrikt.

„Ik meen toch, dat ge gisteravond gezegd hebt, dat er maar één zou komen, zekere mijnheer Bretard.”

„Ja, dat is zoo,” antwoordde Maillet, in 't minst niet verlegen, maar ik dacht er niet aan, dat er nog een derde partij in de zaak betrokken was, die ook bij de afrekening tegenwoordig moet zijn; bepaald uitgenoodigd heb ik hem juist niet.”

„Maar wees maar gerust, er zal wel genoeg voor ons allen zijn,” liet hij er lachend op volgen, „te meer daar mijne vrouw niet aan tafel komt.”

Op hetzelfde oogenblik werd er luid geklopt.

„Daar zijn zij al,” zeide Maillet, hen tegemoet gaande. Ik keek door de jaloeziën en zag tot mijn grooten schrik dat Bretard vergezeld was van den kantoorbediende Cloudon. Mijn eerste beweging was naar mijn revolver te grijpen en uit het huis te loopen, maar spoedig bedaarde ik; neen, het was niet waarschijnlijk, dat hier een valstrik voor mij gespannen werd. Maar, als de kantoorbediende mij herkende! Zeker, het was ongetwijfeld een hachelijke toestand, maar ik had eenmaal A gezegd, dus moest ik doorgaan tot de laatste letter toe. Een tamelijk luid gevoerd gesprek tusschen Maillet en de nieuw aangekomenen in de voorkamer trok terstond daarop mijn opmerkzaamheid; langzaam en zachtens naderde ik de deur om te luisteren. Nu bleek het mij dat Bretard maar een halve schurk was; hij kwam er tegen op om de aan de firma ontstolen waarde op die wijze van de hand te doen en was meer van meening dat haar een tweede aanbod moest gedaan worden. De anderen hadden echter vast besloten zich met den verwachten afnemer te verstaan en onmiddellijk, na afhandeling en vereffening der zaak het land te verlaten. Bretard's herhaalde dringende beden, om zijne firma toch niet in 't ongeluk te storten werden bespot en ten laatste met bedreigingen beantwoord.

Later vernam ik ook, dat Bretard een neef van Madame Maillet was, wier echtgenoot hem eerst bij het spel uitgeplunderd en hem toen tot een oneerlijken greep uit zijn kas verleid had, en, om dien te verbergen was eindelijk dit plan tot het laatste en zwaarste bedrijf beraamd en uitgevoerd. De vloek van een slechte daad!

Het was stil geworden; snel nam ik mijn plaats, waar ik gezeten had, weer in, en nauwelijks had ik een nieuwsblad, dat voor mij op de tafel lag, opgenomen, of het drielal trad de eetkamer binnen. Toen Maillet mij met nagebootste deftigheid voorstelde, wierp Cloudon een korten, wantrouwend blik op mij, die mijn bloed bijna deed stollen. De vroolijke invallen van Monsieur Maillet verdreven echter voor 't oogenblik den opkomenden argwaan. Op uitnoodiging van onzen gastheer zetten wij ons aan den welvoorzien disch, maar onaangenamer heb ik nooit aan tafel gezeten. Gedurig voelde ik de vorschende, wantrouwende blikken van Cloudon op mij gevestigd; het was een geluk dat Maillet in zijn opgeruimde stemming geen acht op den

jonkman sloeg, en Bretard stil en in zichzelf gekeerd voor zijn bord zat.

Eindelijk was het diner afgelopen en gingen de wijnflesschen rond. Ik dronk meer dan gewoonlijk, deels om mijn zenuwen te sterken, deels om geen achterdocht te wekken. Het was omstreeks den tijd dat de Jood zou komen, toen Cloudon, wiens doordringende donkere blikken weder een poos vorschend op mij gevestigd waren geweest, eensklaps tegen mij zeide: „'t Is mij, mijnheer Warden, alsof ik U ergens anders al gezien heb.”

„Dat kan wel,” antwoordde ik zoo luchthartig mogelijk, „anderen is het ook wel zoo gegaan, misschien zelfs meer dan eens.”

„Hahaha!” lachte Maillet, „mijnheer Frundy bijvoorbeeld.”

... greep toen met bliksemsnelheid Maillet bij de keel.

„Ik zou mijnheer wel eens willen aanzien zonder zijn pruik,” ging Cloudon met dreigende onbeschaamdheid voort.

„Gekheid, Cloudon, je ziet spoken!” riep Maillet er tusschen door; „ik wil niet, dat je mijn goeden vriend Warden beleedigt.”

Cloudon drong niet verder op zijn verlangen aan, maar het was hem duidelijk aan te zien, dat de bij hem opgekomen herinneringen hoe langer hoe meer een bepaalden en dreigenden vorm schenen aan te nemen.

Eindelijk — ik kan niet zeggen hoe vurig verlangd die hulp kwam — kondigde een kloppen aan de huisdeur de komst van Jackson-Levi Samuel aan. Wij sprongen overeind en snelden naar het venster. Juist, het was de Jood, hij had zich prachtig gecostumeerd. Maillet deed open, bracht hem binnen en stelde hem voor.

Jackson kon niet nalaten mij een vragenden blik toe te werpen, toen hij de onverwachte vermeerdering van het gezelschap bespeurde, en hoewel hij zijn rol uitmuntend speelde, klonk het toch niets Joodsch, toen hij zeide: „Gij hebt meer gezelschap dan ik verwachtte.”

„Eén vriend maar, een bijzonderen vriend, mijnheer Samuel. Kom, neem plaats en laat ik U eens inschenken. Gij zijt immers een Engelsche Jood?”

„Ja.”

Een paar minuten heerschte er een volslagen stilzwijgen. Toen begon Maillet: „Het spreekt van zelf, dat gij op de zaak voorbereid zijt?”

„Ja, dat wil zeggen, als gij billijk zijt.”

„Billijk? De billijkste lui van de wereld!” antwoordde Maillet, luid lachend.

„Maar, als ik vragen mag, waar is het goud, waarmee ge onzen koop denkt te betalen?”

„Als wij het over den koop eens zijn, is het er over een half uur. Ik draag zoo maar geen zakken souvereïns bij mij,” — in elk gezelschap,” antwoordde Jackson gevat.

„Goed, dat is ook wel te begrijpen; maar hoeveel zult gij ons aftrekken?”

„Dat kan ik eerst zeggen als ik de „waar” gezien heb.”

Maillet stond, zonder verder iets te zeggen op, en verliet de kamer. Ongeveer tien minuten bleef hij weg. Bij zijn terugkomst telde hij nauwkeurig de gestolen banknoten, waarbij hij de andere geldswaardige papieren legde. Jackson stond van zijn stoel op, kwam dicht bij hem staan en begon het bedrag in zijn zakboekje te noteeren. Ik stond insgelijks op en deed alsof ik een der schilderijen aan den wand bekeek.

Het was een vreeselijk benaauwd oogenblik; wij hadden het teken afgesproken — er was niets meer aan te veranderen.

Cloudon was ook haastig opgestaan en overzag het tooneel met onrustige, koortsachtig glinsterende oogen.

Het onderzoek van de geldswaardige papieren was afgelopen.

Jackson begon bedaard de banknoten te tellen. „Eén, twee, drie, vier, vijf.”

Toen dit wachtwoord over zijn lippen was, viel hij op Bretard aan, die het dichtst bij hem stond, en op hetzelfde oogenblik stak ik een mijner voeten tusschen die van Cloudon, wierp hem met een krachtigen stoot op den grond, greep toen met bliksemsnelheid Maillet bij de keel, en hield met de andere hand mijn revolver tegen zijn slapen.

„Hoera!” riepen wij beiden, met licht te begrijpen opgewondenheid, en eer nog een van de schurken van zijn schrik kon bekomen, waren Maillet en Bretard de handboeien aangelegd en was er van tegenstand geen sprake meer. Toen kwam de jonge Cloudon aan de beurt.

Nauwelijks had Maillet zijn zinnen weer bij elkaar, of hij begon te razen als een gek; de beide anderen waren rustiger. Nadat wij alle drie behoorlijk geboeid en den geheelen buit netjes verzameld hadden, verlieten wij Oak-Cottage in zegepraal. Madame Maillet en haar dienstmaagd werden niet lastig gevallen.

Een uur later zaten de schurken reeds veilig achter slot en grendel, en ik spoedde mij om Monsieur Dumanoir van den goeden uitslag onzer onderneming kennis te geven.

Zijn vreugde was, zooals te begrijpen is, onbeschrijfelijk, en onmiddellijk reed hij naar het telegraafkantoor om zijn Parijschen associé gerust te stellen.

Na een korte procedure werden de gevangenen van den gemeenschappelijk gepleegden zwaren diefstal overtuigd en tot tien jaar deportatie veroordeeld.

Toen Maillet langs mij heen op het schip gebracht werd, zei hij in het Fransch en op wraakzuchtigen toon: „Je zult het mij nog betalen, jij en je mijnheer Frundy!” Ik ben dergelijke bedreigingen gewoon; sedert lang geef ik er niets meer om; dus vergenoegde ik mij ook deze glimlachend aan te hooren, vriendelijk, antwoordende: „Au revoir — Vooruit!”

KERSTGESCHENKEN.

Meer en meer burgert ook ten onzent het geven van geschenken met Kerstmis in en wij herinneren daarom onze lezers er nogmaals aan, dat zij op artistieke en goedkope wijze hun huis kunnen versieren.

Bijna alle platen uit Panorama kunnen als wandversiering dienst doen en daarom hebben wij gemeend onzen lezers een dienst te bewijzen door het verkrijgbaar stellen van lijsten voor de mooiste platen uit Panorama, welke lijsten wij onzen abonnés tegen zeer goedkoop prijs aanbieden.

Gaat dus naar Uw boekhandelaar en vraagt hem de Gravurecollectie van Panorama te mogen bezichtigen. Hij zal U toonen, hoe men met weinig geld mooie gravures in lijst uit Panorama kan samenstellen.